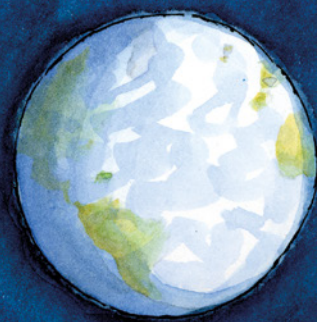

ZUZANA POSPÍŠILOVÁ

ILUSTROVAL MICHAL SUŠINA

PRÁZDNINY V TALÍŘI

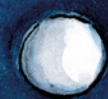
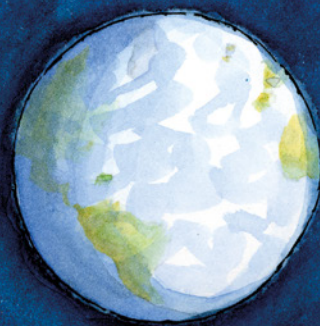
bambóok

bamb**oo**k

ZUZANA POSPÍŠILOVÁ

ILUSTROVAL MICHAL SUŠINA

PRÁZDNINY V TALÍŘI

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

Prázdniny v talíři

Vydala GRADA Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6087. publikaci

Ilustrace Michal Sušina

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 128

Vydání 1., 2016

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2016

Cover Illustration © Michal Sušina

ISBN 978-80-271-0988-3 (ePub)

ISBN 978-80-271-0987-6 (pdf)

ISBN 978-80-247-5665-3 (print)

Obsah

Klubovna	7
První prázdninový den	11
Co by to mohlo být?	15
Tajná výprava	19
Kam to vede?	23
Je to tam zas!	27
Přípravy	31
Dlouhý den	35
Potmě	39
Noční dobrodružství	43
Oliver má zaracha	48
Zklamání	52
Další plán	56
Máme to!	59
Romanova odvaha	63
Musíme to nechat na zítra	68
Uvnitř kopce	71
V talíři	74
Jak se to ovládá?	78
Opravdu ve vesmíru?	83
Musíme to dobře promyslet	86
Hromské počasí!	90
Nekonečné čekání	93
Na Marsu	96
Sedí to!	100
Kam příště?	103
Celodenní volno	108
Bude to tak napořád?	124

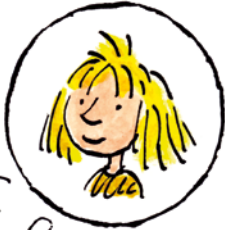

Roman

Magda

Oliver

Larika

Filip

Barča

Klubovna

Když se Barča s Filipem přestěhovali ze sídliště ve městě do domečku po babičce, byli v sedmém nebi. V bytě měli jen pár místností a do sklepa mohli chodit jenom s rodiči. Tady to bylo úplně jiné. Mohli sami objevovat zajímavá zákoutí. Kromě komory, spíže a zastřešené verandy směli prozkoumat také sklep, který byl skoro stejně velký jako celý byt, a taky měl spoustu malých místnůstek. Jedna byla určena ke skladování uhlí na zimu, další byla na brambory a zeleninu a v ostatních byly jen pavučiny a nepotřebné harampádí.

Babička sice nikdy neměla auto, ale k domu patřila taky garáž. Když ještě žil i dědeček, tak si tam udělal dílnu, ve které měl hezky srovnané všelijaké nářadí. Babička ale na dědečkovu nářadí neměla čas, a tak na něj sedal prach. Na půdě nad garáží ale děti objevily ještě něco. Byla to malá půdní místnost. Dovnitř pronikalo slabé světlo střešními okénky a škvírami, které v dřevěných prknech zůstaly po vypadlých sucích.

„Ty jo, to je paráda!“ vykřikl nadšeně Filip.

„Chtělo by to trochu uklidit,“ dodala opatrně Barča.

„To je to nejmenší,“ řekl energicky Filip.

Barča se usmála. Bratrovo nadšení bylo nakažlivé, a tak se oba okamžitě pustili do práce. Od maminky si vypůjčili kyblík, do kterého kápli trochu saponátu a napustili teplou vodu. A hadrů bylo ve starém domě taky habaděj. Na usazenou špínu bylo potřeba použít i rejžák, ale s ním šel úklid jedna radost. Oba sourozenci byli se svou prací spokojení. Výsledek byl dokonalý.

„To bude naše klubovna,“ navrhl Filip.

„A mohla bych sem pozvat Šárku s Magdou?“ zeptala se opatrně Barča. Šárka byla první, kdo jí přišel nabídnout přátelství, když

se sem přistěhovali. Barča se Šárkou si okamžitě padly do oka. Myslely podobně, uměly stejné věci a byly skoro jako sestry. Magda byla Šárčina opravdová sestra, jen o pár let mladší, ale to nikomu nevadilo, a tak se holky většinou scházely ve třech.

„Jasně,“ odpověděl Filip. Taky měl v plánu se klukům s novou klubovnou pochlubit. Roman bydlel hned naproti Olivera. Koukali si do oken a rozsvěcováním a zhasínáním světla si dávali tajná znamení. Než se přistěhoval Filip, tak se kamarádili jen oni dva, ale pak je Šárka všechny seznámila a stala se z nich parta. Barča, Filip, Roman, Oliver, Šárka a Magda byli kamarádi na život a na smrt. Všechn volný čas trávili spolu.

Barča najednou zpozorněla. Zaslouchla nějaké hlasy. Byla to nejspíš maminka, a tak si dala prst před pusou, aby Filipovi naznačila, že má být tiše, ať ví, jestli je náhodou maminka nehledá.

„Někde tady jsou. Před chvílí jsem je viděla,“ řekla maminka. Barča zaslechla něco jako poděkování a rozpoznala, že to byl dívčí hlas.

„Holky už jsou tady!“ zaradovala se. „Jdu pro ně!“ oznámila Filipovi a opatrně slezla po žebříku, který spojoval garáž s půdičkou.

Filip se kolem sebe rozhlédl, aby zkontroloval, jestli je všechno v pořádku. Ve srovnání s tím, jak to vypadalo předtím, to teď byla luxusní zámecká komnata. Byl na to pyšný a hrozně moc si přál, aby kluci taky dorazili co nejdřív.

„To je snad sen!“ rozplývala se Šárka, když se v otvoru na půdu objevila její hlava. Omráčeně stála na žebříku a jen se kolem sebe nevěřícně rozhlížela.

„No tak! Dělej!“ popoháněla ji Magda, která byla taky zvědavá. A Šárčina reakce její zvědavost ještě posílila.

Šárka se tedy z poslední příčky žebříku vyhoupla na podlahu půdy. Filip jí galantně podal ruku.

„Jak jste k tomu přišli?“ zeptala se ho, zatímco se na konci žebříku vyloupila další hlava. Ta patřila Magdě. Taky potřebovala čas na rozkoukanou. Čekala cokoliv, ale tohle rozhodně ne.

Uprostřed místnosti stál veliký stůl. Ve skutečnosti to byly jen čtyři hromádky cihel a na nich byly položené staré dveře. U zdi stála pohodlná sedačka ze starých postelových matrací. Umytými a naleštěnými střešními okénky dovnitř pronikaly sluneční paprsky, které celému prostoru dodávaly tajemný nádech.

„To je báječný!“ řekla Magda, když se vzpamatovala z prvního šoku a byla konečně schopna slova.

Filip s Barčou se jen usmívali. Mysleli si totéž.

„Může to být naše klubovna,“ navrhl Filip. Počkal, až holky přikývnu na souhlas, a pak dodal: „Už se nemůžu dočkat, co na to řeknou Oliver s Romanem.“

„Určitě budou taky souhlasit,“ byla si jistá Šárka.

„Pro jistotu pro ně hned skočím,“ řekl Filip.

„Neskákej! Raději slez po žebříku,“ dobírala si bratra Barča.

Když se Filip vytratil, začaly holky sprádat plány na zkrášlení nové klubovny.

„Trošku si to tu zabydlíme a bude to nejkrásnější místo na světě,“ řekla Barča a svěřila se holkám, že poprosí maminku o nějaký starý vyšíváný ubrus. Po babičce jich ve skříni zbylo aspoň sto.

Magda zase chtěla na louce natrhat kytky a dát je do zavařeni-
nové sklenice s vodou. Sklenici měla v plánu nazdobit barvičkami na sklo.

I Šárka přemýšlela, co už doma nepotřebují a mohla by to donést do klubovny.

Kluci se objevili za chvíli. Alespoň tak to holkám připadalo.

Oliver, a dokonce i ze všech nejstarší Roman, byli jejich klubovnou nadšení.

„Po něčem takovém toužím celý život,“ jásal Oliver.

„Budeme tu mít parádní klídek a navíc se můžeme scházet i v dešti,“ vypočítával výhody Roman.

První prázdninový den

V nové klubovně ubíhaly dny mnohem rychleji než obvykle. Všichni byli rádi, že mají místo, kde se mohou tajně scházet. Každý den v klubovně něco vylepšili nebo zkrášlili, a tak jim čas rychle ubíhal. Než se nadáli, byly tady prázdniny. Děti se doma jen otočily, aby ukázaly vysvědčení, a pak už je doma nic neudrželo. Všichni zamířili rovnou do klubovny.

„Co byste řekli na to, zůstat tady dnes až do půlnoci?“ navrhl Roman.

„Jestli nám to naši dovolí,“ zapochybovala Šárka, i když se jí to zdálo velmi dobrodružné. Živě si představovala, jak by si svítily baterkou nebo svíčkami a střešním oknem by pozorovali hvězdy.

„Musíme je přemluvit,“ byla odhodlaná Magda.

„Tak se vždycky půjdeme zeptat všichni,“ navrhla Barča.

Jako první byli na řadě rodiče Barči a Filipa.

Všechno šlo překvapivě hladce.

„Samozřejmě. Není problém,“ řekl tatínek a přitom na maminku tajně mrkl.

„Tatínek vás pak všechny doprovodí domů,“ dodala maminka a mile se na tatínka usmála.

„Jupí!“ zaradovaly se všechny děti a Šárka si bezděčně poskočila radostí. Své rodiče dobře znala a bylo jí jasné, že doprovod od Barčina a Filipova tatínka je opravdu silný argument.

Pak se všichni přemístili dál. Všude se děti snažily vyloudit z rodičů souhlas, aby dnes směly zůstat v klubovně až do tmy.

„Po setmění nebudete chodit v ulicích samy!“ zlobila se Magdina a Šárčina maminka.

„Nepůjdeme domů samy,“ odporovala jí Šárka.

„Náš táta všechny doprovodí,“ snažila se vysvětlit Barča.
Maminka obou děvčat se na chvíli zarazila a pak řekla: „Dobře, ale do jedenácti ať jste doma!“

Kluci byli zklamaní, ale pro holky to bylo jasné vítězství. Mohlo to dopadnout ještě hůř, kdyby musely zůstat doma.

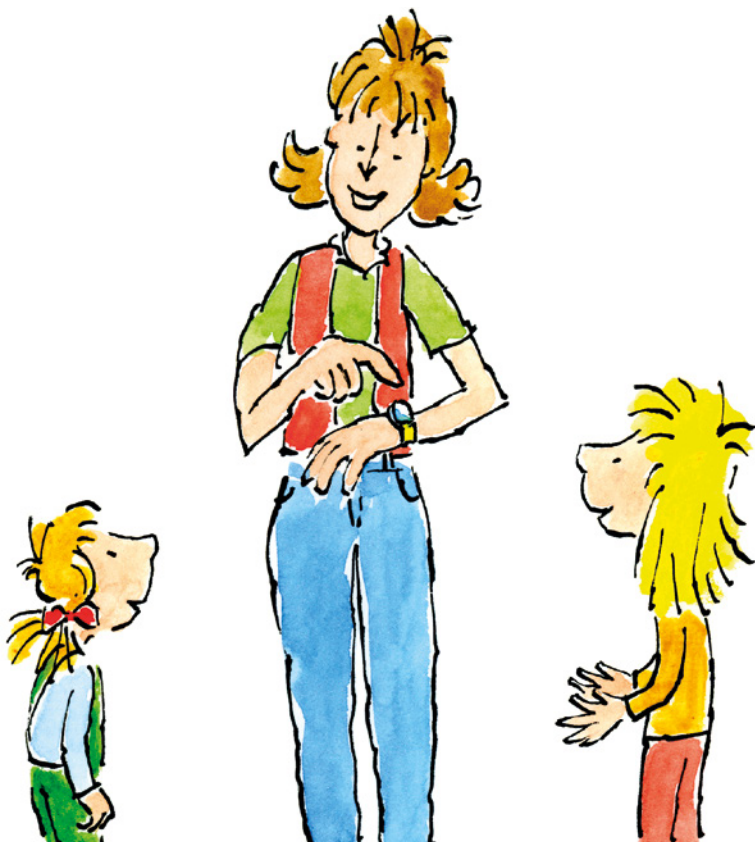
„Aspoň že tak,“ oddechla si Magda.

„Není nějaká moc přísná?“ zeptal se jízlivě Oliver. Byl jedináček a jeho rodiče mu dovolili vždycky všechno. Tedy skoro všechno.

Magda tiše přikývla a Šárka pokrčila rameny. Věděly, že maminka je hodná, jen má o ně strach.

U Olivera šlo všechno jako po másle. Ani nebylo potřeba dodávat, že ho Filipův táta domů přivede. Romanovi rodiče taky nebyli proti, a tak se děti začaly těšit.

„Musíme si obstarat svíčky a zápalky,“ navrhl Filip.

„My máme čelovku,“ vzpomněla si Magda.

„Jo, vezmeme je obě,“ řekla Šárka.

„A my doneseme jídlo a pití. Uděláme si v klubovně slavnostní večeři,“ přidala se Barča. Měla v plánu společně s maminkou připravit obložené chlebičky.

„Už se nemůžu dočkat, až se setmí,“ poskakovala radostně nejmladší Magda.

Nakonec se domluvili, že se sejdou odpoledne ve čtyři. Budou mít aspoň dost času zahrát si nějakou hru. Roman pro tyto účely věnoval do klubovny Dostihy a sázky a Člověče, nezlob se. Doma si s ním už stejně nikdo nehraje.

Všichni přišli přesně, někteří dokonce ještě dřív. Oliver donesl na oslavu začátku prázdnin i dětské šampaňské. Barča obstarala alespoň plastové kelímky, aby ho bylo do čeho nalít. Skleničky jim maminka do klubovny odnést nedovolila.

„To je pohodička,“ pochvaloval si Filip a ostatní souhlasně přikyvovali.

„Vsadím se, že takovou klubovnu nikdo nemá,“ přisadil si Oliver.

„Něco mi říká, že nám právě začínají ty nejlepší prázdniny!“ dodala s úsměvem Šárka.

Všichni společně pak hráli všelijaké hry a přitom pokukovali po střešním okně, jestli už se nezačalo stmívat. V létě padá soumrak až později, a tak si museli ještě chvíli počkat. Po deváté hodině už to vypadalo slibně a před desátou padla tma docela. Filip zapálil svíčku a Barču něco napadlo. „Pojďte si vyprávět strašidelné příběhy!“

Chvíli bylo ticho. O strašidelné příběhy by zájem byl, ale nikdo je neuměl vyprávět.

„Já žádný neznám,“ přiznal se jako první Oliver.

„Já taky ne!“ odpověděli téměř jednohlasně všichni ostatní.

„Tak začnu já,“ uklidnila je Barča. Chtěla ostatním vyprávět své strašidelné sny. Některé byly tak živé, jako by je skutečně prožila. Třeba ten o ježidědkovi, který ji honil až k jícnu sopky a pak, když nebylo úniku, shodil ji do žhavé lávy.

Barča se nadechla a pustila se do vyprávění. Sotva začala, najednou se venku něco silně zablýsklo. Všimli si toho nejspíš všichni.

„Asi bude bouřka,“ okomentovala to Magda.

„Nesmysl. Má být jasná noc beze srážek. Psali to na norské předpovědi,“ ujistil všechny Roman.

„Jen jestli se nesecli,“ utrousil uštěpačně Oliver. „Z Norska je to sem přece jen dost daleko!“

Roman ani nestačil nic namítat, když se záblesk objevil znovu.

Co by to mohlo být?

Všichni se okamžitě zvedli a běželi k oknu. Přetlačovali se, aby měli co nejlepší výhled. Snažili se buď vyskočit, nebo stát alespoň na špičkách. Jen nejmladší Magda se nikam nehnila. Byla nejen nejmladší, ale taky nejmenší. Stejně by nic neviděla. Byla ale zvědavá, a tak čekala, co řeknou ostatní.

Chvíli bylo u okna ticho. Všichni napjatě vyčkávali na další záblesk. Dočkali se.

„Teď!“ vykřikl Roman. „Viděli jste to?“

„To nebude bouřka,“ řekl zamyšleně Filip.

„Při bouřce přece směřují blesky z nebe dolů,“ dokončila jeho myšlenku Barča.

„Tohle šlo naopak ze země vzhůru!“ dodal Oliver.

„Co to mohlo být?“ zeptala se Šárka. Vzrušením jí bušilo srdce tak nahlas, že ho snad museli slyšet všichni okolo.

Nastalo ticho. Nikdo nedokázal vysvětlit to, co všichni viděli.

„A nebylo to třeba světlo z diskotéky?“ prořízl mlčení Roman.

„Myslíš laserový paprsky?“ zeptal se Oliver.

Roman přikývl, ale pak se do toho vložil Filip. „Uvažujte! Takový světlo by vycházelo odněkud, kde jsou třeba nějaký domy!“

„No jo,“ vykulila oči Šárka a srdce se jí rozbušilo ještě víc.

Roman znova vyhlédl z okýnka, teď už otevřeného, a řekl: „Myslím, že to bylo na protějším kopci. Na jeho vrcholku.“

„Pokud vím, tak tam nic není, ani nikdy nebylo,“ dodal zamyšleně Oliver.

Děti se nemohly od okna odlepit. Číhaly na další záblesky. Dlouho se nedělo nic. Málem si šli všichni opět sednout, aby si zahráli nějakou karetní hru, když se na nebi objevil další světelný záblesk.

„Teď! Viděli jste?“ upozornil ostatní Roman. Měl nejlepší výhled, a tak nechtěl nic propásnout.

„Jo, ale tentokrát se to světlo pohybovalo správně,“ řekla zamyšleně Barča, která až doposud mlčela.

„Jak správně?“ zeptal se její bratr, který se zrovna v tu chvíli podíval na budík. Měli ho v klubovně, aby věděli, kolik je hodin, a nepřišli domů pozdě.

„Shora dolů,“ vysvětlila mu Barča.

„Ale předtím to bylo opravdu opačně,“ připomněl ostatním Roman, aby si někdo náhodou nemyslel, že to byl jen obyčejný blesk.

„No právě!“ pronesl Filip tichým hlubokým hlasem, jakým se komentují tajemné záhady.

Šárčino srdce už nemohlo bušit rychleji, a tak jí alespoň po celém těle naskočila husí kůže.

Nastala další chvíle ticha. Všechny oči se upíraly jen na Filipa. Všichni čekali, že přijde s nějakým vysvětlením.

„Připadá mi to, jako by to bylo světlo, který vyletelo a pak se zase vrátilo. Jako třeba raketa.“

Ticho se ještě prohloubilo. Všichni usilovně přemýšleli o tom, co Filip právě řekl.

„Myslíš letadlo?“ zeptal se nedůvěřivě Roman. „Už jsi někdy letěl letadlem? Víš, jakou má startovací a přistávací dráhu?“

Filip pokrčil rameny. „Je mi jasný, že to nebylo letadlo, ale třeba je tam nějaká tajná vojenská základna a testují tam něco na principu bumerangu,“ odpověděl nesměle Filip.

„To nezní úplně mimo,“ přidal se Oliver. I holkám to připadalo jako rozumné vysvětlení.

„Musíme to tam pořádně prozkoumat!“ navrhl Roman.

„Kolik nám zbývá času?“ zeptala se opatrně Barča.

„Nic moc,“ odpověděl Filip, který se na budík díval před chvílí.

„Dneska to nezvládneme. Stejně už je tma, ale zajdeme se tam podívat hned zítra.“

„Ráno musíme jet s našima k tetě,“ nadhodila zklamaně Šárka.

„A co odpoledne? Po obědě?“ zeptal se Oliver.

„To už by asi šlo!“ odpověděla Šárka.

Najednou se ozvalo hlasité zabouchání na prkna klubovny. V dětech by se krve nedořezal.

„Tak co, mládeži, nechcete už náhodou do hajan?“ zeptal se Filipův a Barčín tatínek. Všem spadl kámen ze srdce. Tedy ne, že

by se jim chtělo domů, ale když se mluví o tajemných věcech, tak to člověka trochu vyleká.

„Ještě není jedenáct!“ namítl Filip, který měl o čase dokonalý přehled. Měl na jejich budík nejlepší výhled.

„Za deset minut. Holky mají být doma přesně v jedenáct. To máme tak akorát čas vyrazit,“ nedal se ošálit tatínek.

Děti se chtě nechtě musely zvednout a klubovnu opustit. Zrovna v nejlepším, když začaly plánovat zítřejší tajnou výpravu.

„Tak zítra ve dvě tady,“ připomněl ještě ostatním Filip. Pak už jeden po druhém slezli dolů a společně se vydali na cestu domů. V čele s tatínkem. Na rozdíl od dětí už by se nejraději viděl v posteli.

Tajná výprava

Dětem se těžko usínalo. Všichni mysleli jen na tajemná světla, která vylétala z protějšího kopce a pak se do něj zase vracela. Bylo to vzrušující a záhadné, a tak se dětem podařilo usnout až nad ránem. Ještě že si mohly ráno přispat. V tomto ohledu jsou prázdniny opravdu báječné. Šárka s Magdou si odbyly návštěvu u tetičky. Celou dobu sledovaly hodinky a popoháněly rodiče, ať už jedou domů. Za žádnou cenu si nechtěly nechat ujít výpravu na to tajemné místo.

I kluci s Barčou byli jako na trní. Barča s Filipem čekali v klubovně už od jedné hodiny. Protože cesta na kopec vedla přes louku a les s houštím, vzali si na sebe raději tepláky a pevné boty.

Oliver ale přišel jen v krátkých kalhotách a sandálech bez ponožek. „Vy se snad chystáte na severní pól?“ zeptal se uštěpačně Filipa.

„To zrovna ne, ale nezapomeň, kam jdeme. Já se s holýma nohama trním prodírat nehodlám!“ odpověděl mu rozhodně Filip.

Teprve teď to Oliverovi došlo. „Na to jsem nepomyslel. Počkejte ještě chvíli, skočím se převlíknout,“ řekl teď už mírným tónem.

Zatímco si Oliver odskočil domů pro lepší oblečení, sešli se i ostatní členové party. O holkách se sice říká, že jsou parádivé, ale umějí taky myslet prakticky. Šárka s Magdou se na výpravu oblékly do legín a trika a na nohou měly kotníkové tenisky. Šárka vzala i malý batůžek na záda, ve kterém měla papírové kapesníky, malou lahev s vodou a čtyři tatranky. Víc jich doma nenašla, tak se budou muset nějak podělit.

Když se Oliver vrátil, už převléknutý, nejprve si očima zkontroloval oblečení ostatních. Trochu se zastyděl, že byl jediný, koho